MEXICO 68

COMENTARII OLIMPICE

România: cea mai strălucită participare a muşchetarilor la J. O.

• 1928—1968 : 40 DE ANI PE PLANSELE OLIMPICE • DUPĂ TOKIO, TOTUL A FOST LUAT DE LA ÎNCEPUT... • ANUL MARILOR SPERANŢE ! • IONEL DRÎMBĂ— PRIMUL CAMPION OLIMPIC ROMÂN LA SCRIMĂ • AUR ŞI BRONZ, DAR ŞI ARGINTUL A SURÎS FLORETIŞTILOR NOŞTRI...

În primele noastre comentarii olimpice de scrimă, am abordat mai mult aspecte de ordin general, insistînd fie asupra marilor surprize înregistrate la „Magdalena Mixhuca", fie scoţînd în relief condiţiile de concurs sau noutăţile survenite în această disciplină pe plan valoric, tehnic, tactic, de organizare.

Pînă acum, însă, nu ne-am referit decît tangenţial la reprezentanţii ţării noastre, la cei care ne-au adus marea satisfacţie a obţinerii primei medalii olimpice de aur la scrimă. O facem în rîndurile care urmează. Nu înainte, însă, de a urmări, progresiv, încununarea acestui efort, care înseamnă, după cum veţi vedea, zeci de ani de strădanii...

DE LA AMSTERDAM LA CIUDAD DE MEXICO

Anul 1968 a coincis cu o aniversare : 40 de ani de la prima participare a României la întrecerile de scrimă din cadrul J.O. Deci, să ne întoarcem cu patru decenii în urmă, la Olimpiada din 1928 de la Amsterdam. Acolo, patru trăgători români, Mihai Savu la floretă, Răzvan Penescu la spadă, Dimitrie Raiciu şi Denis Dolecsko la sabie, au încercat să facă cunoscut faptul că scrima a cîştigat, cît de cît, teren şi pe meleagurile ţării noastre. Fireşte, încercări timide : Savu a fost eliminat în semifinale (cu singura satisfacţie de a-l fi întrecut, în serii, pe fostul campion olimpic din 1924, Roger Ducret), Penescu avea să rămînă încă din sferturi, într-o serie foarte tare, cîştigată de viitorul campion olimpic, Lucien Gaudin. Raiciu şi Dolecsko n-au trecut, nici ei, peste turul din sferturi, într-o dispută dramatică din care n-a lipsit campionul olimpic Tersztyanszky. Nu ştim ce valoare reală au putut avea aceşti scrimeri români, dar după cum vedeţi, nici sorţii nu prea le-au fost favorabili ; în schimb, la echipe, sînt de semnalat cîteva rezultate care spun mult pentru început : un 8—8 la floretă cu Germania, dar înfrîngerea la tuşe (60—55), şi un 6—9 cu Belgia la spadă, ţară care avea să se claseze pe locul 4...

Următoarea participare a scrimerilor ţării noastre a fost la J.O. din 1936. Nici aici performanţele n-aveau să facă vîlvă : la spadă, Nicolae Marinescu şi I. C. Miclescu-Prăjeşti au ajuns pînă în sferturi. Şi, la fel s-au petrecut lucrurile la sabie, cu acelaşi Marinescu şi colegul său de armă, Dolecsko. Tot aici, este de consemnat şi prezenţa în competiţie a două floretiste : Kellner şi Gatz. Dar, ele nu au trecut peste tururile preliminare. Şi, tot la Berlin, în proba de sabie, Germania (medalie de bronz) — România 10—6.

După cel de-al doilea război mondial, scrimerii români au fost prezenţi la J.O. de la Helsinki, din 1952, menţinîndu-se în nota comportării modeste a predecesorilor lor : nici un trăgător în sferturi la floretă şi spadă şi doar doi sabreri în semifinale — A. Gurath pe locul 4 şi Tudor Ilie pe locul 7. Un 8—8 la sabie cu Polonia a atras, însă, atenţia că la această armă avem unele forţe demne de luat în seamă. (Egalitate perfectă şi la tuşe : 63—63...)

A urmat Melbourne-ul, în 1956. Şi, iată că, după 28 de ani, au apărut primele satisfacţii şi la această disciplină : Olga Orban a adus României prima medalie olimpică, cea de argint. N-a lipsit, însă, decît foarte puţin pentru ca talentata floretistă din Cluj să realizeze performanţa maximă. Ea a pierdut aurul, la baraj, cu englezoaica Gillian Sheen, pe care — în etapele intermediare — o întrecuse nu mai puţin de trei ori...

Roma — J.O. din 1960 — avea să îmbogăţească cu încă o medalie vitrina olimpicilor români : a cucerit-o floreta feminină, de data aceasta un bronz, prin Maria Vicol (Olga Orban a încheiat finala pe locul 5), în timp ce echipele de floretă — băieţi şi fete — nu au ajuns decît pînă în sferturile de finală.

Tokio a constituit surpriza J.O. cel puţin pentru noi : floretiştii români, deşi recomandaţi de cîteva rezultate bune în anul olimpic, n-au intrat în finală. Nici băieţii şi nici fetele. Echipa feminină de floretă a ocupat locul 5 iar cea masculină locul 6 demonstrînd — mai mult decît la turneele individuale — că există, totuşi, argumente pentru a privi cu încredere viitoarele evoluţii ale scrimerilor noştri. Numai unele greşeli în procesul metodic de pregătire, analizate la timpul respectiv, au pus pe reprezentanţii noştri în ipostaza deloc plăcută, de a nu-şi valorifica, în mod corespunzător, talentul şi cunoştinţele.

ÎNTOCMAI CA PĂSĂREA PHOENIX !

În aceste condiţii a fost necesar ca imediat după J.O. de la Tokio să intervină o substanţială modificare de concepţie în procesul de pregătire al scrimerilor noştri. Mai exact, s-a întîmplat cu scrima, ceea ce avea să se întîmple şi cu alte discipline sportive : şi anume, totul avea să fie luat, practic, de la început...

Este lesne de imaginat că n-a fost o muncă prea uşoară. Sportivii cu care trebuia lucrat erau, în linii mari, aceiaşi folosiţi la Roma sau la Tokio. Cotitura de 180 de grade în metodica antrenamentului presupunea o artă din partea antrenorilor care aveau să răspundă de pregătirea lotului. Şi, în această privinţă, antrenorii emeriţi Vasile Chelaru şi Andrei Vilcea au merite deosebite, şi pe firul priceperii dar şi — mai ales — pe acela al stăruinţei, al perseverenţei.

Rezultatele intermediare — campionatele mondiale din anii 1965, 1966 şi 1967 — au demonstrat că, în sfîrşit, ne aflăm pe drumul bun. În 1965, la C.M. de la Paris, de pildă, întreaga echipă de floretă fete a României a reuşit să intre în turneul final la individuale, performanţă FĂRĂ PRECEDENT în istoria competiţiei şi să ocupe locurile 2 (Olga Orban-Szabo), 4, 5 şi 6. La echipe, de asemenea, locul 2. Băieţii, floretiştii, au realizat, şi ei, cea mai bună performanţă de pînă atunci la mondiale — locul 5, după ce rataseră de puţin clasarea pe un loc pe podium (au condus Ungaria cu 7—3, dar au pierdut cu 7—9...).

1966 — C.M. de la Moscova — consemnează, din nou, prezenţa unei floretiste române Ecaterina Iencic, în turneul final (locul 3) precum şi poziţii fruntaşe la echipe : locul 4 la floretă fete şi locul 5 la floretă băieţi.

În sfîrşit, în 1967, la C.M. de la Montreal, floretiştii au realizat performanţa maximă — locul I la echipe, în timp ce floretistele s-au situat pe locul 3. În ambele cazuri, rezultate fără egal, la nivelul competiţiei. Tot la Montreal, Olga Orban-Szabo a încheiat finala la individuale pe locul 4, la egalitate cu Ildiko Bobis (medalie de bronz).

Era limpede pentru toată lumea că scrima românească, prin exponenţii ei cei mai străluciţi, floretistele şi floretiştii, cîştigase marea bătălie a consacrării. Nu rămînea decît ca aceste succese din Canada să fie confirmate. Şi toate privirile se îndreptau către examenul suprem — J.O. din Mexic.

COLOCVII DE BUN AUGUR...

Cunoscutul proverb românesc „ziua bună se cunoaşte de dimineaţă" şi-a găsit şi în cazul scrimei noastre o fericită atestare. Fiindcă 1968 a lăsat să se întrevadă succesele de la Ciudad de Mexico. Unele performanţe înregistrate în lunile din ajunul marii competiţii olimpice au prefigurat trecerea cu brio a examenului olimpic.

În martie, de pildă, la Torino, echipa Steaua, campioană de floretă fete a României, a cucerit „Cupa campionilor europeni". Steaua însemnînd, de fapt, lotul naţional. Şi, tot la Torino, Ana Ene, avea să încheie pe locul 3 competiţia internaţională dotată cu „Cupa Martini". În aceeaşi lună, la Paris, echipa de floretă băieţi a Stelei încheia întrecerile din cadrul „C.C.E." pe locul 2, iar Ionel Drîmbă cîştiga turneul individual dotat cu „Cupa Adrien Romel".

În mai, la Como (Italia), Olga Orban-Szabo termina competiţia dotată cu „Floreta de argint" pe locul 2, consemnînd cea mai frumoasă comportare românească la această tradiţională întrecere. Apoi, la Bologna, în iunie, Ionel Drîmbă s-a dovedit a fi un merituos cîştigător al „Cupei Giovanini".

Luna august a marcat un nou succes al floretiştilor noştri : locul I la ediţia jubiliară — a 10-a a patrulaterului internaţional de la Braşov — Franţa, Italia, Ungaria, România şi, aceiaşi loc, prin Ecaterina Iencic, în turneul individual.

În fine, la Budapesta, în a doua decadă a lunii august, cu ocazia ultimei repetiţii olimpice, floreştiştii români, fără a face eforturi prea mari, contraindicate, au ocupat locul 4 (Ionel Drîmbă) în turneul final şi locul 2 la echipe.

Ţinînd seama că la toate colocviile anului 1968, trecute cu succes, cum s-a văzut, adversarii scrimerilor noştri au fost, cu mici excepţii, aceiaşi cu care aveau să se reîntîlnească în Mexic, existau, de bună seamă, temeiuri într-o comportare remarcabilă la J.O....

IMNUL DE STAT AL ROMÂNIEI — LA „MAGDALENA MIXHUCA"

Optimismul a fost realmente îndreptăţit. Ionel Drîmbă, confirmînd — primul dintre români — marea sa clasă internaţională, a obţinut medalia de aur. Coaliţia franceză (Magnan, Revenu, Noel) s-a dovedit a fi neputincioasă în faţa inepuizabilului nostru floretist. Secondat perfect de inimosul Mihai Ţiu, singurul dintre floretiştii noştri care s-a calificat direct în finală probei, Ionel Drîmbă a adus României satisfacţii şi un prestigiu net. Floretistul Ionel Drîmbă este primul campion olimpic român la scrimă. Succesul său marchează un moment istoric în viaţa acestei discipline care îşi are începuturile pe meleagurile noastre, cu mai bine de 100 de ani în urmă.

Marea performanţă din turneul individual de floretă a fost completată la echipe cu o medalie de bronz cîştigată de floretiste. Ecaterina Iencic, Ileana Drîmbă, Olga Orban-Szabo, Maria Vicol şi Ana Ene au repetat, astfel, performanţa de la Montreal, şi au demonstrat virtuţi de mari sportive la dificilul examen olimpic. Tot la echipe, floretiştii au ocupat un merituos loc 4, cel mai bun rezultat obţinut de ei la J.O.

În total scrima (floreta) a adus delegaţiei României în Mexic un număr de 15 puncte, pe lîngă cele două medalii. Un bilanţ excelent, dacă îl comparăm cu cel al prezenţei scrimerilor noştri la ediţiile precedente ale J.O.

Totuşi, un bilanţ care ar fi putut arăta şi mai strălucit. Să nu se uite că echipa noastră de floretă băieţi a trecut pe lîngă victorie în meciul cu U.R.S.S. în care a condus, la un moment dat, cu 8—5. Dacă în acest meci, ultimii doi trăgători români, Mureşanu şi Ţiu, ar fi realizat scoruri cît mai strînse — şi chiar înfrîngeri, dar la numai 2 tuşe, victoria n-ar fi scăpat echipei României, care ar fi avut asigurat locul în finală. Deci, cel puţin medalie de argint. Reproşăm lui Mureşanu, cel mai experimentat dintre floreţiştii noştri, faptul că a greşit tactic în acest ultim asalt atît de important pentru noi. Sigur, el a concurat în condiţii grele, după un turneu epuizant la individuale. Dar, cu o supremă dăruire (fiindcă este de presupus că nici adversarul său direct nu era mai proaspăt) s-ar fi putut realiza ceea ce, poate, pentru unii, a părut imposibil... Fetele, şi ele, au trecut pe lîngă o victorie, pe lîngă o şansă excelentă de a ajunge în finală (şi, deci, cel puţin o altă medalie de argint ratată), pierzînd la tuşe, ca şi băieţii. Aici există un factor de circumstanţă care le atenuează eşecul — arbitrajul părtinitor al polonezului Pawlas. Numai că floretistele noastre, care mai avuseseră în faţă un asemenea arbitru, trebuiau să arate că şi în condiţiile în care trebuie să lupte cu... un adversar în plus, pot obţine cîştig de cauză. Enervarea, panica mai apoi, care le-a cuprins, nu le-au fost buni sfătuitori şi aliaţi pe drumul victoriei.

Repetăm bilanţul scrimei româneşti la J.O. din Mexic a fost remarcabil, dar consemnăm, cu amărăciune, că n-a lipsit decît foarte puţin pentru ca el să fie şi mai strălucit !

★

Concluzii definitive asupra comportării sportivilor care au reprezentat scrima românească la Ciudad de Mexico, le-au tras antrenorii, federaţia de resort, cu multă maturitate şi chibzuinţă. Fiindcă, numai învăţînd din experienţa mexicană, unde — după părerea noastră — n-au fost de semnalat decît inexactităţi de ordin tactic, scrimerii români vor fi în măsură să ofere satisfacţii şi mai spectaculoase în viitor. Viitorul însemnînd, în principal, ediţia jubiliară a J.O. de la München.

Tiberiu STAMA

LA JUMĂTATEA CAMPIONATULUI DIVIZIONAR

Prima ediţie a campionatului divizionar de popice a ajuns la jumătatea drumului. Constatările pe marginea întrecerilor au fost de la o etapă la alta mai îmbucurătoare.

Turul campionatului a fost neaşteptat de viu disputat, presărat cu multe surprize, neexistînd nici o formaţie care să nu fi gustat din amărăciunea înfrîngerii. Din această aprigă confruntare pentru acumularea de puncte, s-a produs — graţie continuităţii în antrenament şi meciuri — un salt valoric, atît în rezultatele pe echipe, cît şi în cele individuale. Astfel, n-a fost etapă în care una sau mai multe formaţii să nu treacă de 2400 pd (f) şi 5200 pd (m), multe dintre jucătoarele şi jucătorii angrenaţi în competiţie depăşind frecvent graniţa celor 400 pd şi, respectiv, 900 pd, rezultate de valoare mondială. Spre satisfacţia generală, printre performeri s-au numărat şi o serie de elemente tinere, cărora campionatul le-a oferit un prilej bun de afirmare. Se cuvine subliniată, în mod deosebit, munca desfăşurată de antrenorii echipelor U.T.A., Voinţa Tg. Mureş, C.S.M. Reşiţa (f), Voinţa Cluj, Olimpia Reşiţa (m) ş.a., care au promovat cu mult curaj elemente tinere. În sfîrşit, prima parte a campionatului a reafirmat seriozitate în pregătire a unor sportivi ca **Elena Trandafir, Margareta Szemany, Cornelia Moldoveanu, Crista Szöcs, Petre Purje, Ion Micoroiu** şi **Cristu Vînătoru**, a căror comportare frumoasă şi constantă constituie un exemplu demn de urmat. Nu putem încheia capitolul realizărilor, fără a menţiona sprijinul material acordat de sindicate şi UCECOM pregătirii echipelor şi asigurării condiţiilor necesare participării lor la întreceri.

Dar (păcat că există şi acest dar), în ultimele două etape au existat şi unele deficienţe care au umbrit, într-o oarecare măsură, finalul campionatului. Să exemplificăm.

În întîlnirea masculină dintre Gloria şi Rapid, desfăşurată pe arena Frigul din Capitală, popicarul feroviar **Vasile Măntoiu**, membru al echipei naţionale, s-a accidentat după 100 de bile şi n-a mai putut relua jocul. El nu a primit pe loc asistenţa medicală cuvenită, întrucît în sală n-a existat nici doctor, nici trusă medicală, iar întîrzierea i-a agravat starea sănătăţii.

O supărătoare surpriză ne-a produs derbiul penultimei etape care a avut ca protagonişti pe Flacăra Cîmpina şi Petrolul Ploieşti şi care a fost cîştigat de oaspeţi la... zero. Aţi bănuit, desigur, că jocul n-a avut loc. Motivul : arbitrul întîlnirii Nicolae Ivanovici (Bucureşti) a constatat că localnicii nu au înscrise pe carnete viza medicală regulamentară. Întrebaţi de ce n-au îndeplinit această formalitate, jucătorii cîmpineni au răspuns cu seninătate : **n-am ştiut că vizita medicală trebuie făcută din şase în şase luni.** Dacă ar fi citit cu atenţie regulamentul competiţiei, de bună seamă că ei ar fi cunoscut acest lucru elementar. Iar neglijenţa se răzbună.

În încheiere un fapt mai delicat, care ţine de obiectivitatea conducătorilor de joc. Iată despre ce este vorba. La încheierea partidei feminine Voinţa Tg. Mureş — Laromet Bucureşti s-a iscat o controversă între arbitrul principal **Ion Mota** (Cluj) şi arbitrul scorer din localitate. **Ladislau Zarvadi**, în care, cel de al doilea susţinea că la una din loviturile manşei de „plin", jucătoarea bucureşteană **Elena Vasile** a doborît numai două iar nu opt popice, diferenţă care răsturna rezultatul final (2464—2459 pd pentru Laromet) în favoarea echipei gazdă. Arbitrul principal şi-a menţinut însă poziţia, ceea ce a determinat ca formaţia Voinţa Tg. Mureş să conteste valabilitatea scorului.

Foaia de concurs cu cifra modificată se află la federaţie, iar adevărul va putea fi stabilit numai în urma unei expertize grafologice, menită să stabilească numărul care a fost înscris mai întîi. Oricum, penibilă situaţie. Oricare va fi rezultatul analizei grafologice, faptele petrecute la Tg. Mureş ridică un dubiu asupra competenţei şi echităţii unor oficiali. Şi asta nu-i bine !

Tr. IOANITESCU

După primul concurs pe pista lacului Ciucaş

CÎND ÎNGHEAŢĂ ŞI... SPIRITUL GOSPODĂRESC

1. Din cauză că nu s-a umplut lacul cu apă suficientă, pista nu are dimensiunile regulamentare, axa ei longitudinală fiind mai mică cu 8 metri. În această situaţie s-a recurs la lărgirea culoarelor.

2. Lipseşte „terenul" de încălzire.

3. Am apreciat eforturile depuse pentru dezăpezirea pistei acoperită cu ninsoare în timpul concursului dotat cu „Cupa 30 Decembrie", însă trebuirile ar fi mers mult mai uşor şi mai rapid dacă exista un număr corespunzător de unelte pentru efectuarea acestei operaţiuni.

4. Cu toate că sînt angajaţi patru salariaţi pentru întreţinerea patinoarului, rareori li se oferă sportivilor de la cluburile Agronomia Cluj, Dinamo Braşov, Mureşul Tg. Mureş, Dinamo Bucureşti s.a. (care plătesc 35 de lei ora de antrenament), gheaţă răzuită şi întreţinută corespunzător.

Deficienţele menţionate dovedesc că în apa lacului Ciucaş a îngheţat şi... spiritul gospodăresc al celor care au datoria să-l pregătească în vederea concursurilor atît de necesare viteziştilor noştri, aflaţi încă la discreţia vremii.

Pista amenajată pe lacul Ciucaş din Tuşnad a constituit, în ultimii ani, locul de întîlnire al patinatorilor de viteză de toate categoriile, pe această bază sportivă organizîndu-se majoritatea concursurilor de talie republicană. Era de aşteptat, mai ales că în actualul sezon numărul competiţiilor programate în cunoscuta staţiune de munte va creşte, ca pregătirea patinoarului natural să intre din vreme în preocupările organelor competente, începînd cu Consiliul popular local, proprietarul bazei, şi terminînd cu federaţia de specialitate. Am spus era de aşteptat, întrucît, o dată cu desfăşurarea primului concurs al sezonului, „Cupa 30 Decembrie", am constatat, cu regret, că lucrările de amenajare a pistei au decurs anormal, că, deşi au existat, spre deosebire de anii trecuţi, fonduri pentru procurarea materialelor necesare întreţinerii gheţii, patinoarul de pe lacul Ciucaş e departe de a satisface chiar cele mai minime cerinţe. Să concretizăm :

Tr. ANDRONACHE

HANDBALIŞTII DE LA POLITEHNICA BRAŞOV NU MAI AU VOIE SĂ JOACE ?

O scrisoare sosită zilele trecute ne-a adus la cunoştinţă un fapt, care merită consemnat. O facem cu convingerea că va constitui un semnal de alarmă pentru rezolvarea unei situaţii care se cere elucidată în cel mai scurt timp. Expeditorii sînt componenţii formaţiei masculine de handbal Politehnica Braşov, care în anul trecut au activat în campionatul divizionar B, urmînd ca după retrogradare să participe în continuare la campionatul judeţean. Sistemul diferit de desfăşurare a acestui din urmă campionat (turul primăvara, returul toamna) i-a împiedicat şi îi împiedică pe aceşti tineri handbalişti să desfăşoare o activitate sportivă oficială pînă în toamna anului 1969. Solicitat de jucători, clubul Politehnica refuză cererile de transfer pentru alte echipe din oraş, cereri de altfel pe deplin întemeiate, deoarece sportivii respectivi fiind în majoritate studenţi în ultimii ani, în momentul cînd vor putea juca, vor părăsi institutul. Promisiunile de a desfăşura în răstimpul acestui „relache" competiţional partide amicale cu echipe studenţeşti din alte centre au rămas în stadiul de promisiuni. În plus, Consiliul judeţean de educaţie fizică şi sport Braşov a nesocotit hotărîrea F.R.H. care aprobase echipei Politehnica participarea din toamna anului 1968 la campionatul judeţean, prin susţinerea a două meciuri pe săptămînă (tur şi retur). Ce, părere au despre toate acestea clubul braşovean Politehnica şi mai ales Consiliul judeţean ? Aşteptăm un răspuns şi mai ales o soluţionare practică a problemei.

UVERTURA SEZONULUI ALB

(Urmare din pag. 1)

deasupra unei scene vaste ce va fi animată din pragul dimineţii şi pînă seara tîrziu cu o reluare a spectacolului, în aceleaşi condiţii, în cursul duminicii.

Întrevedem exodul de public spre pîrtia de la Clăbucet care permite vizionarea perfectă a probelor de slalom şi, de asemenea, procesiunea laică spre Poiana Braşov a altor mii de spectatori care va avea ca punct final vecinătatea trambulinei mijlocii, „bătrîna doamnă" a săritorilor pe schiuri de la noi.

Azi, concurenţii vor fi prezentaţi publicului mai înainte de a-şi începe disputele după care juniorii vor fi supuşi unui examen selectiv care va trebui să-i desemneze pe cei 20 de schiori care vor avea onoarea de a se alinia şi la startul slalomului seniorilor, programat pentru duminică dimineaţa.

PRIMA NOCTURNĂ

Seara, SE VA DESFĂŞURA PRIMA NOCTURNĂ A ANULUI, LA ORELE 18,30, CÎND CEI MAI ISCUSIŢI IN ALE SCHIULUI VOR EFECTUA, INDIVIDUAL ŞI IN GRUP, DEMONSTRAŢII ŞI EVOLUŢII TEHNICE DE VIRTUOZITATE.

S-ar putea ca organizatorii, febrili în pregătirile efectuate în ultimele zile, SĂ NE OFERE ŞI O COBORÎRE CU TORŢE, spectacol de neuitat pentru toţi cei care au avut vreodată prilejul să-l vadă. Notăm acest amănunt, gîndindu-ne la publicul de televiziune care-şi reaminteşte, fără îndoială, momentul nocturn de la Olimpiada din Grenoble, din primăvara trecută.

Duminică dimineaţa vor intra în dispută toate categoriile de schiori, ne referim şi la fete (junioare şi senioare), dar şi la fondişti.

Pe traseele de pe Poliştoacă vor avea loc curse de 5 şi 10 kilometri, astfel încît chiar şi cei care se vor plimba mîine dimineaţă prin Predeal vor putea surprinde momente ale întrecerilor inaugurale ale sezonului actual.

Dar deschiderea, care face obiectul rîndurilor noastre, marchează un moment deosebit şi printr-un alt element în afara celor expuse. DUPĂ MULTĂ VREME SCHIUL DIN ŢARA NOASTRĂ ÎŞI REGĂSEŞTE UN VECHI PRIETEN ŞI SPRIJINITOR ÎN UNITĂŢILE VÎNĂTORILOR DE MUNTE.

Într-adevăr, aşa cum ne obişnuiseră din totdeauna, schiorii militari vor fi, azi şi mîine, din nou alături de fruntaşii schiului de performanţă. La ora 10, cînd va porni din start pe pîrtia de sub teleferic primul slalomist junior, se vor avînta pe traseul pasionantei probe a patrulelor şi purtătorii primelor schimburi ale ştafetelor militare. Aceasta nu va fi însă totul, sau mai bine exprimat, aceasta nu a fost însă totul, pentru că dacă astăzi pîrtiile predelene se pot prezenta în stare optimă pentru întreceri, faptul se datorează concursului acordat de sportivii militari ai unităţilor vînători de munte şi de camarazii lor care au participat activ la pregătirile necesitate de programarea deschiderii sezonului la Predeal.

Azi şi mîine, pe Clăbucet şi duminică la Poiana Braşov momentul solemn al schiului autohton va reuni tot ceea ce are mai bun acest sport în ţara noastră oferind amatorilor săi prilejul de a trece în revistă elementul de calitate în sportul nr. 1 al iernii.

SCHIORII REŞIŢENI ÎN AŞTEPTAREA PRIMULUI START AL SEZONULUI

Spre deosebire de anii trecuţi, schiorii reşiţeni vor avea în 1969 condiţii mult îmbunătăţite de pregătire şi de concurs. Punerea în funcţie a celor trei schilifturi şi lărgirea pîrtiei de slalom urias şi coborîre au deschis noi posibilităţi pentru cei peste 150 sportivi care aşteaptă cu nerăbdare concursul inaugural, ce va avea loc în ziua de 12 ianuarie, pe pistele de pe Semenic. Pentru a afla amănunte în legătură cu pregătirea schiorilor reşiţeni, ne-am adresat tovarăşului Rusalim Modor, preşedintele comisiei judeţene de schi, care ne-a relatat următoarele :

„Încă din luna septembrie, secţiile de schi din Reşiţa şi-au început pregătirile pentru a se putea prezenta în condiţii optime la competiţiile sezonului de iarnă. La C.S.M.R., de pildă, cei doi instructori, Emanoil Vrăjitor şi Carol Miclo, şi-au mobilizat efectivele pe dealul Terovel, printre cei prezenţi aflîndu-se schiori experimentaţi ca Rozalia Letalik, Petre Pîrvulescu, Herbert Krubel, cît şi un număr de peste 30 copii selecţionaţi din şcolile reşitene. Fondiştii au efectuat alergări pe teren variat şi gimnastică specifică, iar alpiniştii alergări pe pante, pe teren denivelat, sărituri peste tufişuri şi alte exerciţii specifice probelor corespunzătoare.

Cei peste 30 schiori de la A.S. Olimpia sînt pregătiţi de instructorul Augustin Lamas. Pregătirea lor nu a diferit mult de cea a metalurgiştilor, atît doar că ei au preferat dealurile din Lunca Pomostului. Din efectivul Olimpiei se desprind schiori cunoscuţi ca Valter Denuel, Radu Cuban şi alţi schiori cu realizări frumoase în anii trecuţi.

Cu tot entuziasmul de care dau dovadă, schiorii de la Olimpia au şi ei păsurile lor, solicitînd mai multă atenţie din partea conducerii asociaţiei sportive.

Tinerii schiori de la Şcoala sportivă şi-au început ceva mai tîrziu pregătirile. Profesoara Zorica Suciu, care pregăteşte lotul de performanţă al şcolii, speră să obţină şi anul acesta succese însemnate în probele rezervate juniorilor. Printre cei care pot confirma aşteptările antrenoarei se află campioana naţională de junioare Mariana Trestian, precum şi Octavian Lungu, Brigitte Seidel şi alte elemente talentate. Secţia de schi a Şcolii sportive a fost împrospătată cu încă două grupe de copii, de care se ocupă în prezent prof. Heidrun Yecsny şi Doina Ţundrea.

O altă secţie de schi, „Viitorul", de pe lîngă Liceul nr. 2 Reşiţa, este pregătită de profesorul Daniel Mayer şi de mine. În perioada septembrie—noiembrie, s-a insistat asupra pregătirii fizice generale, iar din decembrie s-a lucrat pentru acomodarea schiorilor la probele specifice. Secţia mai duce lipsă de material şi echipament sportiv".

În încheiere, tov. Rusalin Modor a subliniat ajutorul de care s-a bucurat comisia de schi din partea C.J.E.F.S. Caraş-Severin, evidenţiind totodată entuziasmul cu care arbitrii de schi şi, îndeosebi, schiorii de la A.S. Olimpia şi cei de la C.S.M.R. au participat la acţiunea de amenajare a noilor pîrtii.

A. RUDEANU — coresp.

Octavia Bîţu, înconjurată de 4 adversare. În puţinele minute cît a evoluat, jucătoarea noastră a fost bine „păzită" de baschetbalistele bulgare

Foto : Gioca STOICOVICI — Timişoara

O VICTORIE AŞTEPTATĂ 7 ANI

C.J.E.F.S. Timişoara a inaugurat la sfîrşitul anului 1968 o interesantă competiţie de baschet feminin, „Cupa oraşului Timişoara", care s-a bucurat de participarea reprezentativelor Bulgariei, Iugoslaviei şi României (două echipe). Întrecerea a beneficiat de o organizare ireproşabilă, fapt pentru care organele sportive locale merită felicitări. De altfel, la sfîrşitul turneului, preşedintele C.J.E.F.S. Timişoara, Cornel Baliţa, a declarat că datorită succesului repurtat de prima ediţie, organizatorii vor face tot posibilul pentru ca turneul dotat cu „Cupa oraşului Timişoara" să intre în tradiţia sportului timişorean.

Despre evoluţia echipelor participante apreciem că a fost în general, bună, mai puţin formaţia noastră de tineret. După cum se ştie, în prima zi s-au întîlnit reprezentativele României şi Bulgariei. La terminarea partidei, bucuria jucătoarelor a fost deosebită, iar căpitanul naţionalei noastre *Anca Racoviţă* ne-a spus: „Am aşteptat, 7 ani, această victorie. În acest interval de timp de fiecare dată cînd am jucat cu echipa Bulgariei am gustat din cupa amară a înfrîngerii. Acum a fost rîndul adversarelor noastre să părăsească terenul învinse".

Debutul lui *Grigore Costescu* ca antrenor principal al reprezentativei a fost de bun augur, echipa aliniată de el la Timişoara arătîndu-se redutabilă Au corespuns în mod special. *Ecaterina Vogel, Anca Racoviţă, Bogdana Diaconescu, Cornelia Taflan, Gabriela Ciocan, Irina Vasilescu* şi *Ileana Ghiţă. Floarea Trandafir, Suzana Szabados* şi *Cornelia Petric* au arătat, atît cît au jucat, că selecţionarea lor a fost justificată şi că nu peste mult timp vor putea aspira la titularizare. *Octavia Bîţu* a fost accidentată în primele minute ale meciului cu Bulgaria.

Fetele noastre au acţionat cu multă dezinvoltură, cu precizie şi calm în momentele decisive ale partidelor. Meciul cu Iugoslavia a fost elocvent în acest sens : după ce am condus detaşat, jucătoarele noastre au fost egalate şi întrecute, ele au revenit prompt. Recuperările în apărare şi atac au fost bune. Bogdana Diaconescu şi Gabriela Ciocan s-au achitat excelent de această sarcină. Trebuie subliniat că precizia aruncărilor libere şi din acţiune a fost satisfăcătoare, iar încercările de la distanţă au avut multă siguranţă. De asemenea, contraatacul a funcţionat ireproşabil, interceptiile au fost bine efectuate, apărarea nerămînînd descoperită în caz de ratare.

Deci, putem afirma că naţionala feminină de baschet a României, prin comportarea avută la sfîrşitul anului 1968, poate tinde în 1969, din nou, să se impună în ierarhia europeană. Cu atît mai mult cu cît atît Iugoslavia cît şi Bulgaria au fost reprezentate de formaţii redutabile din care nu au lipsit elementele tinere, de perspectivă. Din echipa Iugoslaviei o impresie deosebită a produs jucătoarea Marija Veger. Ea a demonstrat că este baschetbalista ideală, posedînd o tehnică perfectă, gîndire tactică excelentă, calităţi fizice deosebite. În general, echipa Iugoslaviei ni s-a părut mai bună decît selecţionata Bulgariei. Aceasta din urmă s-a prezentat cu un lot în care au figurat, jucătoare cu experienţă (Dineva, Boianova, Nikolova), alături de sportive tinere.

Echipa de tineret a României a fost depăşită de importanţa competiţiei şi valoarea adversarelor şi, în plus, considerăm că selecţia a fost nesatisfăcătoare. Au fost preferate (pe ce criterii ?) jucătoare cu statură necorespunzătoare, iar unele şi cu multe kilograme în plus.

Paul IOVAN

SĂ REÎNVIEM COLOŞII !

(Urmare din pag. 1)

tul său pleca un punct negru care aluneca vertiginos pe gîtul „monstrului". Deodată, nu ştiu cum şi-a luat zborul, iar viteza fantastică l-a transformat în cometă ; o linie neagră care se apropia vertiginos de pămînt. O clipă am închis înspăimîntat ochii, dar un raport de aplauze mi-a redat curajul descumpănit. Lîngă mine s-a oprit un om care zîmbea radios şi-şi ştergea ochii înlăcrimaţi. Crainicul anunţa rezultatul unei frumoase sărituri cu schiurile a lui Cornel Crăciun. Apoi, zeci de puncte s-au rostogolit, au luat forma de cometă şi s-au oprit lîngă mine. Senzaţia de plăcere m-a cuprins, iar puţin mai tîrziu m-a dominat, alăturîndu-mă celor ce mîngîiau cu emoţii nemăsurate spatele coloşilor, al măreţelor trambuline de zăpadă.

Pe unele din aceste piste ale curajului de atunci, natura, cu înceata dar iscusita-i armă a vremii, a învins uşor în faţa nepăsării şi uitării omului, brăzdînd cu apele, aruncînd cu bolovani şi presărînd lăstărişuri. Aşa, aproape şi-au pierdut viaţa trambulina mare din Poiană, cea din vîrful Postăvarului, cele două de pe Cioplea, gigantul de la Borşa şi cea din Dorna. Colindînd însă prin trecutul mai îndepărtat, acest proces este şi mai vechi, el determinînd dispariţia trambulinelor de la Sinaia, Poiana Stinii, muntele Harghita, Bunloc, Piatra Mare, Bucureşti şi, desigur, altele.

Opus acestui trist proces, care a atras şi diminuarea sportului respectiv, mai ţin piept astăzi bătrîna „mijlocie" din Poiană şi alte cîteva, realizate din lăudabile dar insuficiente iniţiative la Odorhei, Rîşnov, Miercurea Ciuc şi Braşov.

Startul de pe trambuline cu material plastic a fost luat de toţi înaintea noastră, iar rezultatele de la J.O.—1968 au demonstrat valabilitatea soluţiei. Şi la noi aceasta ar fi o primă măsură necesară, dar, pînă atunci, braşovenii, sucevenii, prahovenii, maramureşenii şi toţi vechii pasionaţi trebuie să redea viaţa „trambulinelor" de relansare a acestui sport. Forţele centrale se diluează adesea, din păcate, pînă la efect, însă cele locale nu pot da greş.

Reînvierea coloşilor va redeschide scena unui spectacol sportiv greu de egalat, drumul spre dobîndirea prestigiului naţional pierdut în acest sport şi, desigur, la extinderea lui onorabilă şi peste hotare.